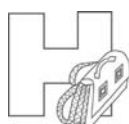
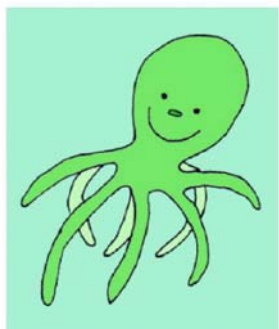
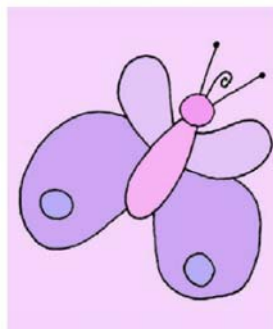

Utrinki

Glasilo Bolnišnične šole
OŠ Ledina, Ljubljana

2009/2010

OŠ Ledina
Bolnišnična šola
Komenskega 19
1000 Ljubljana
Tel. 01 529-93-03
Fax. 01 231-87-76

Uvodnik

Nova Pediatrična klinika Ljubljana, maj 2010

Sporočila iz steklenice

Jutro je. V našem malem kraljestvu se prebuja nov dan. Skupaj s sestrami, zdravniki, vzgojitelji, učitelji in drugim osebjem ga bomo tudi danes tkali mi – bolnišnični Robinzoni.

Skoraj leto bo tega, odkar nas je naplavilo na tale prijeten, a do tedaj še nenaseljen otok. Čeprav nov, nam je bil v začetku prevelik in tuj. Dokler mu nismo vdahnili duše in ga vzeli za svojega. Uredili smo si bivališča, jih kljub temu da tudi na tem otoku ni ljudožercev in divjih zveri (razen levčkov in zmajčkov, ki pa so prav prijazni), ogradili ter v njih zaživel.

Pa vendarle je tudi nov otok le otok, ločen od zunanjega sveta, ki v vsem svojem mladostnem žaru hiti dalje in živi svoje sanje. Sanje, o katerih lahko Robinzoni zaenkrat le sanjamo. In zato tudi za preživetje na tem otoku potrebujemo veliko volje, vztrajnosti in optimizma.

K sreči nas je tu veliko. Družimo se, igramo, učimo, ustvarjamo in vneto beremo za svojo Robinzonovo bralno značko, medtem ko čakamo na ugoden veter, da spet razpnemo jadra in odplujemo življenju naproti.

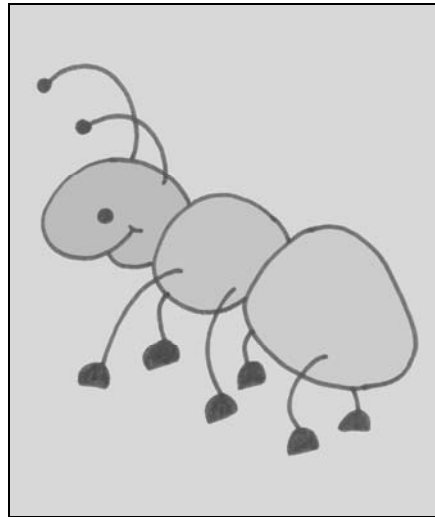
In ravno zato naša sporočila niso klic na pomoč, temveč so ptice naših misli in doživljanj, ki jim s svinčnikom v roki dan za dnem vračamo svobodo, da lahko na krilih upanja poletijo med vas.

Sprejmite jih svetlih misli in nam jih vrnite z dobrimi željami.

Lep pozdrav vsem, ki jih bodo naše ptice našle.

*Bolnišnični Robinzoni in Robinzonke
(učenci in učenke Bolnišnične šole)*

*Steklenico našla in za Utrinke zapisala
Patricija Vičič, urednica.*

Klinični oddelek za otroško kirurgijo in intenzivno terapijo

Moj najboljši prijatelj

Moj najboljši prijatelj je Žiga. K njemu grem na obisk in se igrava. Žiga je tudi moj sošolec. Jutri bo praznoval rojstni dan. Oba tudi trenirava košarko.

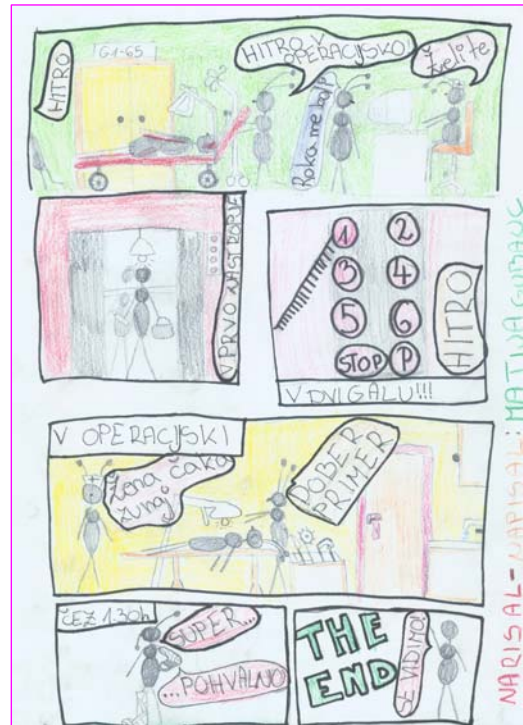
Jure, 2. razred

Pri mravljah

V četrtek popoldne me je začel boleti trebuh. Nisem vedela, kaj bi lahko bilo, zato smo s starši odšli v zdravstveni dom na Vrhniki. Tudi tam niso vedeli, zakaj me boli trebuh: lahko bi bila le manjša viroza, težave s prebavo ali pa kaj hujšega. Rekli so, da naj v primeru, če se mi poviša temperatura ali bi imela hujše bolečine, pridemo nazaj. Nekaj ur je bilo še v redu, nato pa sem dobila visoko vročino. Odšli smo nazaj v zdravstveni dom, tam pa so mi dali napotnico za Univerzitetni klinični center v Ljubljani. Sem sem prispela proti večeru, opolnoči pa sem imela operacijo slepiča. Nič me ni bolelo, saj sem bila pod anestezijo. Ponoči sem se zbudila, a sem nato nazaj zaspala. Tega se sicer ne spominjam. Zdaj sem na oddelku Otroška kirurgija, znanem tudi po maskoti mravlje. Tu je kar v redu, saj so zdravniki in sestre zelo prijazni in delovni - kot mravlje.

A vseeno komaj čakam, da bom odšla domov, saj zelo pogrešam prijatelje in družino. Mislim, da bom domov odšla v petek, saj moram po operaciji še pet dni jemati antibiotike. Še štiri dni do odhoda domov ...

Nina, 8. razred

MOŽGANSKA TELOVADBA

V osmerosmerki poišči čim več besed, povezanih z bolnišnico.

O	P	E	R	A	C	I	J	A	K	L
T	M	E	D	I	C	I	N	A	R	J
R	A	N	A	Ž	G	A	L	G	I	S
O	A	P	T	A	B	L	E	T	A	E
Š	I	V	I	L	E	P	L	A	K	S
K	I	N	V	A	R	D	Z	F	M	R
A	B	O	L	N	I	Š	N	I	C	A
K	I	R	U	R	G	I	J	A	L	J

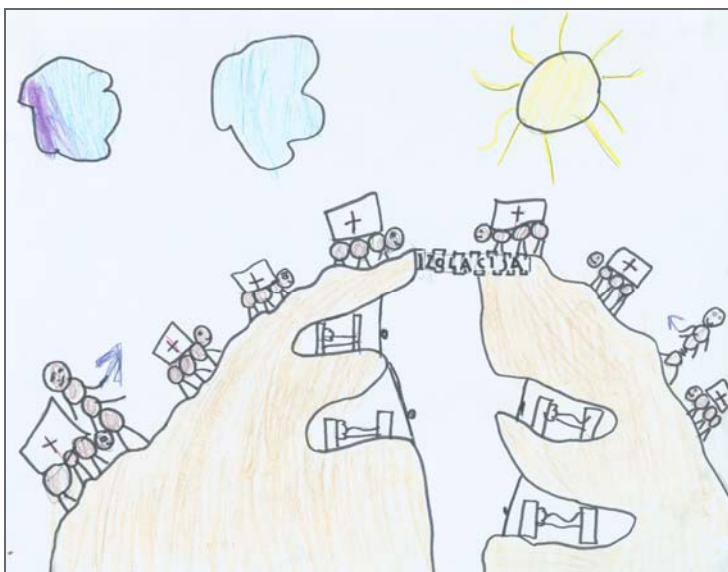
Tija, 7. razred

Uganka

Pridne in delovne,
hitre in črne.

Hitijo sem in tja,
v mravljišču so doma.
Kaj je to?

David, 6. razred

Matjaž, 4. razred

Kaj mi je všeč na oddelku in kaj ne

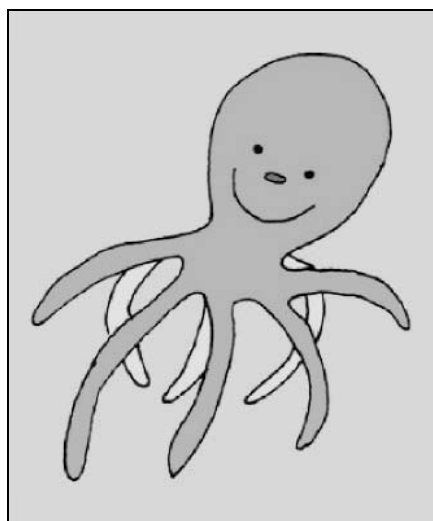
Všeč mi je:

Da je v sobi televizor.
Da se lahko igramo v igralnici.
Da so medicinske sestre prijazne.
Dobra hrana.
Da je v šoli zanimivo.
Da so vzgojiteljice in učiteljica prijazne.

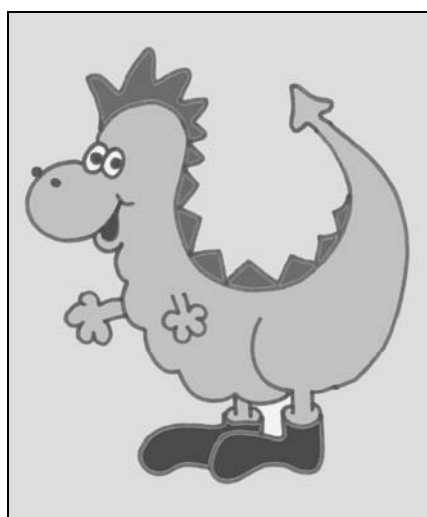
Ni mi všeč:

Da moram biti tukaj.
Da me pikajo z injekcijami.
Hrana.
Da moram hoditi na preglede.

Marcel, 4. razred, David, 6. razred, Tjaša in Roksana, 5. razred

**Center za otroško dializo in transplantacijo
Klinični oddelek za nefrologijo**

**Klinični oddelek za otroško gastroenterologijo,
hepatologijo in nutricistiko**

GRB DIALIZE, avtor: Dejan Kondič, 6. razred

DIALIZA

Čeprav dializa je ena velika kriza,
pomaga mi živeti.
Vsak drugi dan
jaz vem, kam.
Čakajo me sestre zbrane,
ki pikajo me in mi ponudijo polno zdrave hrane.
Z aparati nam čistijo kri,
okoli nas pa vse šumi.
Vmes še učiteljica nas računati in pisati nauči.

Dejan, 6. razred, Amadej, 4. razred, in Martin, 9. razred

INTERVJU S SESTRO ANO

Sestra Ana, koliko ste stari?

Vsako leto več.

Kje ste se rodili?

Doma v Podrojah.

Imate kaj bratov ali sester?

Imam dva brata in pet sester.

Katere filme najraje gledate?

Rada gledam resnične zgodbe in zgodovinske filme.

Kje živite?

V Šmartnem pri Litiji.

Kaj najraje počnete v prostem času?

Najraje hodim in vrtnarim. Imam svoj vrt.

Vemo, da znate peči dobro pecivo. Ali se vam je kdaj tudi ponesrečilo?

Tudi, recimo panakota se ni strdila. A mi jo je uspelo rešiti.

Menda radi potujete. Kje vam je bilo doslej najlepše in zakaj?

Najlepše mi je bilo v Izraelu in Egiptu. Všeč mi je bilo, ker sem stopila v preteklost, potovanje je bilo duhovno bogato, hkrati pa sem spoznala veliko novih krajev.

Koliko časa ste že sestra? Koliko časa na dializi?

Sestra sem približno 30 let. Tu sem že od ustanovitve oddelka za otroško dializo, torej 12 let.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Želela sem delati z otroki, poleg tega rada pomagam bolnikom.

Koliko let ste hodili v šolo za sestre?

Najprej štiri leta, nato pa še tri.

Kaj vam je na novi PK všeč in kaj ne?

Všeč mi je, da imamo v hiši laboratorij, da smo združeni z ostalimi oddelki. Zdi pa se mi, da imamo na dializi premalo prostora. Moti me, da v bližini ni parkirišča za osebe in starše.

Če bi imeli čudežno moč, kako bi jo uporabili? Kaj bi spremenili?

Naredila bi tako, da bi se ljudje med seboj razumeli, da bi vsak delal tisto, kar ga veseli. In če bi bilo tako, bi se svet spremenil.

Hvala, sestra Ana!

INTERVJU Z UČITELJICO MOJCO

Učiteljica Mojca, koliko ste stari?

Ravno prav.

Koliko let ste že učiteljica na dializi?

Od samega začetka, se pravi 12 let in še malo.

Koliko otrok ste poučevali na dializi?

Približno 20.

Kaj počnete v prostem času?

Najraje se igram s sinom Timom, se sprehajam z našim psom Bobijem in berem.

Zakaj ste se odločili, da boste postali učiteljica na dializi?

Od nekdanj sem bila rada v družbi otrok, saj se od vas marsikaj tudi naučim. Na dializi ste sami pogumni in vztrajni fantje in dekleta, zato se od vas ves čas tudi sama učim poguma in vztrajnosti.

Katera je vaša najljubša knjiga?

Mali princ.

Kateri je vaš najljubši film?

Trilogija Gospodar prstanov.

Ali se spominjate kakšnega smešnega dogodka z dialize?

Ja, več je takih. Recimo, ko sva s Kajo barvali velikonočne pisanice. Veliko truda sva vložili v to in pisanice so bile prav lepe. Potem pa se je Kaja odločila, da bodo postale žogice. Veselo so frčale po dializi. Sprva sva mislili, da bodo sestre hude, pa niso bile. Bilo je namreč zelo smešno in vsi skupaj smo se od srca nasmejali. Seveda pa smo Kaji povedali, da pisanice pač niso žoge.

Hvala, učiteljica Mojca!

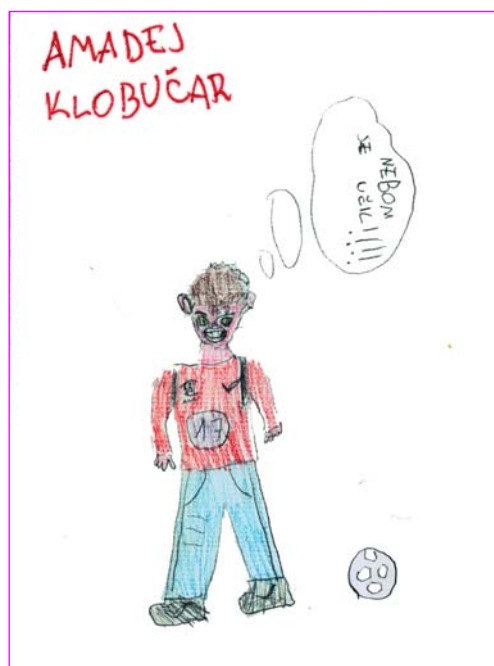
Novinarja sta bila: **Dejan, 6. razred, in Amadej, 4. razred**

JAZ, DEJAN

Sem Dejan, star sem 12 let. Doma sem iz Kranja. Imam bratca in sestro. Ana je stara 13 let, Sergej pa 6 let. Večino časa se dobro razumemo.

Na dializo hodim že skoraj tri leta. Vstanem ob 6.15. V šolo pridem ob 7.30, da lahko pred poukom še malo igram nogomet. Moja najljubša predmeta v šoli sta geografija in zgodovina, ker me zelo zanimata. Zelo rad tudi rišem.

V šoli sem do dvanajstih, potem pride pome šofer. Do Ljubljane se vozim pol ure. Ko prispem na dializo, pojem kosilo. Nato me sestre priključijo. Kmalu za tem pridejo učiteljice, ki mi pomagajo pri učenju in domačih nalogah. Včasih tudi kaj ustvarjamo ali pa se igramo družabne igre. Po štirih urah me sestre odklopijo in grem lahko domov. Ker sem utrujen, doma ponavadi še malo igram igrice in grem nato spat. Veselim se, da sem že na listi za presaditev ledvice. Upam, da se bo to zgodilo kmalu. Poleg ledvice pa je moja največja želja, da postanem nogometaš. Za nogomet me je navdušil moj ati, ki je nogometni trener. Skupaj hodiva na treninge in tekme.

Dejan, 6. razred**JAZ, AMADEJ**

Sem Amadej, star sem 10 let. Doma sem iz Novega mesta. Imam sestrico Lauro, ki je stara 5 let. Večkrat se prepirava.

Hodim v OŠ Center, najraje imam matematiko (samo odštevanja ne maram preveč, čeprav sem se ga naučil) in športno vzgojo. Moja najljubša hrana so palačinke z evrokremom, ki jih speče moja babi. Najbolj srečen sem, ko se lahko igram zunaj pri babici ali doma na dvorišču.

Na dializo hodim dobro leto in sem na listi za presaditev ledvice. Komaj čakam!

Najbolj me razveseli nogomet, igram ga skoraj vsak dan (kadar nisem na dializi). Zanj me je navdušil prijatelj z dialize - Dejan. Skupaj sva ga igrala na dializnem taboru. Na dializi imamo tudi olimpijske igre in lani sta naju z Dejanom obiskala nogometaša, brata Elsner. Pomerila sta se z nama v več olimpijskih disciplinah.

Amadej, 4. razred

Center za otroško dializo in transplantacijo na novi Pediatrični kliniki

Na dializno zdravljenje prihajam že vrsto let. Od leta 2000 sem na dializo prihajala na Mestno otroško kliniko. Letos pa smo se preselili v novo Pediatrično kliniko na Bohoričevo ulico 20. Klinika je steklena in zelene barve. Krasijo jo ilustracije Jelke Reichman. Zunanost klinike me spominja na hotel.

Na novi kliniki so mi predvsem všeč dvigala, saj sem gibalno ovirana in vezana na invalidski voziček. Zato sem resnično najbolj vesela dvigal. Na stari kliniki so me morali reševalci trikrat tedensko nositi po stopnicah, kar ni bilo prijetno.

So pa zvočniki in zvonci zame nameščeni previsoko. Tako sem vedno odvisna od mimoidočih. Z nekaj težavami se kot invalid še vedno srečujem tudi na WC-jih. Predvsem me moti, da so vrata zelo težka in jih sama težko odpiram. Všeč pa so mi pipe na senzor.

Novi Center za otroško dializo in transplantacijo je ločen od ostalih oddelkov in se nahaja v drugem nadstropju – N2B. Sestavljajo ga hodnik, soba naše psihologinje Ivane Kreft in soba vodje oddelka, dr. Gregorja Novljana. Poleg se nahajata tudi ambulanta oz. soba za preglede in čajna kuhinja, v kateri zaužijemo glavne obroke. Žal sama jem na hodniku, saj so vrata čajne kuhinje za moj voziček preozka. Na nasprotni strani hodnika imamo garderobe in dializno sobo s štirimi posteljami. Ob sobi je za steklom sestrski prostor. Na drugi strani le-tega je še ena ločena dializna soba, ki je namenjena izolaciji. Trenutno se tudi sama pogosteje nahajam v njej, kar mi je zelo všeč, saj imam več zasebnosti in miru, svojo televizijo, kopalnico oz. WC in več svetlobe.

Razgled iz dializne sobe nove Pediatrične klinike je manj privlačen, saj gledamo na sivo stavbo Infekcijske klinike in stanovanjske bloke.

Všeč so mi dnevne dejavnosti na dializi, ki jih organizirata učiteljici Bolnišnične šole.

Zelo si želim, da bi dejavnosti v času dialize ostale.

Upam, da bo nova Pediatrična klinika še naprej uspešno delovala, v dobrobit vseh bolnih otrok in mladostnikov.

Urša Nemec

OGLED CERKNIŠKEGA JEZERA Z VOZOM LOJTRNIKOM

Društvo paraplegikov Ljubljana me je povabilo na ogled Cerknice in Cerkniškega jezera. Z veseljem sem se odzvala in ni mi bilo žal.

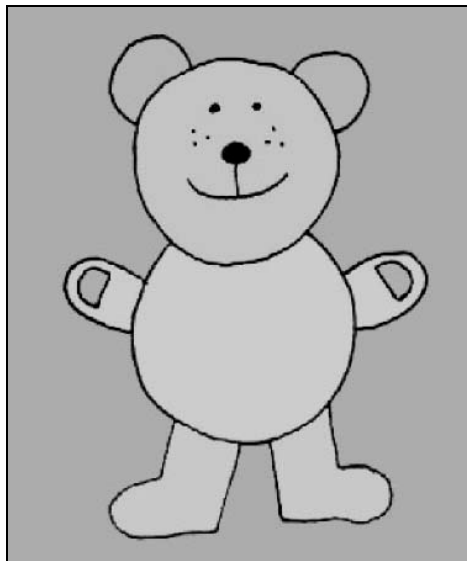
Najprej smo si ogledali Cerknico. V muzeju Cerkniškega jezera Jezerski hram so nam s pomočjo makete predstavili delovanje kraškega presihajočega jezera. Bilo je zelo zanimivo, saj so nam presihanje nazorno prikazali z vodo. Ob tem so nas spremljali tonski posnetki življenja ob jezeru. Zaslili smo ptičje žvrgolenje, oglašanje rac, srnjadi, žab, žuželk in drugih živali. V jezeru živi veliko vrst rib.

Z letnimi časi in vremenskimi spremembami se Cerkniško jezero spreminja. V poletnem času je jezero presahnjeno in popolnoma suho. Okoli jezera smo se peljali s konjsko vprego na lojtrniku, kar je bilo prav tako posebno doživetje.

Cerkniško jezero je zelo pomemben ekosistem, saj v njem in ob njem živi zelo veliko živih organizmov, ki imajo tam svoje zatočišče. Park spada pod posebno varstveno območje Evropske unije – NATURA 2000.

Slovenija je polna naravnih znamenitosti. Menim, da se ljudje premalo zavedamo njihovih vrednosti in pomena varovanja narave za obstoj in ohranitev našega planeta.

Urša Nemec

Klinični oddelek za otroško hematologijo in onkologijo

MOJ DAN V BOLNIŠNICI

Zbudim se ob 7.00 zjutraj. Najprej se oprham in si umijem zobe. Potem imamo zajtrk. Po zajtrku imamo različne dejavnosti. Šolarji imamo pouk, mlajši otroci pa se igrajo pri vzgojiteljici Janji.

V bolnišnični šoli imamo pouk v učilnici, včasih pa kar v postelji v bolniški sobi. Učita nas učiteljici Ana in Patricija. Pri pouku je navadno prisoten le en učenec naenkrat, včasih pa nas je več. Rešujemo naloge v delovnem zvezku ali na računalniku. V bolnišnično šolo rad hodim, ker mi tako čas v bolnišnici hitreje mine. Za nagrado lahko igram igre na računalniku.

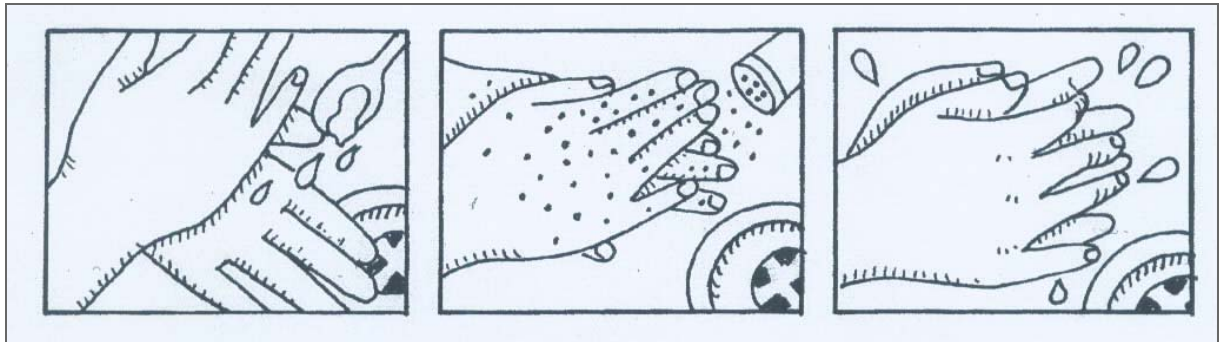
Po pouku imamo kosilo. Popoldne rad rišem in barvam pobarvanke. Z mamico se igram družabne igre.

Ob 18.00 imamo večerjo. Po večerji na TV-ju gledam Kmetijo in nogomet. Potem zaspim.

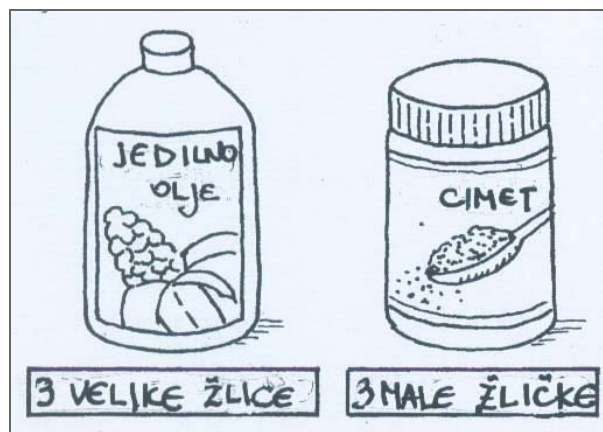
Rok, 5. razred

Ekspiriment pranja rok

Tukaj je eksperiment pranja rok, namenjen temu, da najdemo najboljši način, kako z rok odstraniti bakterije. Ta eksperiment lahko narediš z mamo in očetom ali pa v šoli z učiteljem.

Potrebuješ 3 velike žlice jedilnega olja, 3 male žličke cimeta in 3 prostovoljce.

Vsak prostovoljec si mora po rokah razmazati 1 žličko jedilnega olja. Nato po rokah potreseš 1 čajno žličko cimeta, prostovoljci pa si roke pomanete. Cimet predstavlja bakterije, ki so povsod!

Vsak si z drgnjenjem umiva roke vsaj 20 sekund.

Nato si roke sperete.

Prostovoljec 1: uporabi mrzlo vodo brez mila.

Prostovoljec 2: uporabi toplo vodo brez mila.

Prostovoljec 3: uporabi toplo vodo z milom.

Čigave roke so najbolj čiste?

Matej V., 7. razred, Jap, 4. razred, Matej O., 4. letnik

ZAČETEK NA STARI IN KONEC ZDRAVLJENJA NA NOVI PEDIATRIČNI KLINIKI

Nikoli v otroštvu nisem potrebovala bolnišnične oskrbe. Zato se mi je zdelo izjemno fino, če sem v bolnici obiskala sošolca, ki je v tistih letih ogromno časa preživel tam. Pediatrična klinika se mi je zdela vedno nekaj posebnega. Prostor, kjer so sicer otroci res bolni, ampak se med seboj družijo, pogovarjajo, igrajo. Skratka, imajo se fajn, čas pa jim hitro in zabavno mineva - dnevi v bolnici so ene same prijetne počitnice. Danes vem, da temu ni tako. Ker je življenje nepredvidljivo, sem na koncu svojega najstniškega obdobja ujela košček življenja v bolnici. Pa ne le košček, ampak kar velik kos. Praktično sem v ljubljanski Pediatrični kliniki preživela celo leto 2009.

Ko sem izvedela za svojo diagnozo, ko sem se spoznala svojo bolezen, sem spoznala tudi kliniko na Vrazovem trgu. Stara, siva zgradba je delovala tako zaspano, da je na cesti človek skoraj ni opazil. Če pa jo je že, ga je s svojim videzom odbila in hitro jo je pozabil. Jaz je ne bom pozabila nikoli. Za tistimi hladnimi zidovi se je skrivalo toliko žalostnih zgodb, malih in velikih upanj, strahov, smeha, otroškega joka, prijateljstev in neizmernih želja po življenju. Na našem oddelku so sestre skrbne in prijazne, zdravniki nežni in odkriti, bolni otroci pa enaki drug drugemu. In to je tisto, kar mi je na začetku najbolj pomagalo. Zavest, da nisem sama. Da je ob meni vedno nekdo, ki mi nudi pomoč, in da me obdajajo meni enaki ljudje, takšni, ki ravno tako potrebujejo pomoč. Čeprav je bila klinika na Vrazovem trgu stara in je bil temu primeren tudi njen notranji inventar, se je takoj čutila prisotnost otrok. Zaradi risb na stenah, igrač, knjig na policah. Takoj se je povečal občutek domačnosti. Poleg žalostne in sive zgradbe so me na kliniki najbolj motile stare kopalnice. Ker sem pač človek, ki ima rad nove, sterilne in prijetne kopalnice, še najraje domačo.

Dneve, preživete v bolnici, mi je najbolj olajšala nemotena povezava z internetom in televizija z DDV-predvajalnikom. Takrat sem namreč čas raje ubijala sama v sobi in nisem imela posebne želje po druženju z vrstniki.

Pred poletjem pa smo se preselili v novo kliniko na Bohoričevi ulici. Ogromna, svetla, moderna zgradba. Takšna, ki oddaja prijetno atmosfero. S čudovito ilustracijo na pročelju. Naš oddelek, pisan, živahen, nove postelje, novi televizorji, nove kopalnice, nove igrače in knjige in družabne igre ... Takšen je bil prvi vtis. Drugi vtis je nekoliko drugačen. Tako krasna nova klinika s krasnimi umetnimi rožami na okenskih policah, pa brez parkirnih mest za naše starše, brez internetne povezave, ki bi nam krajšala čas, brez DDV-predvajalnikov, brez dostopa na teraso, da bi vsaj za hip ujeli kakšen žarek sonca. Veliko je stvari, ki tej kliniki manjkajo. Seveda se človek sčasoma navadi in življenje postane znosno, ampak nikoli se ne more sprijazniti, da je to ves njegov svet, ko pa je zunaj toliko novega in svežega, pa tega pač ne more doživeti. Vse, kar vidi dan za dnem iz svoje sobe, je sosednji Klinični center in megla, ki se vleče nad Ljubljano. Igrišče za kliniko tako ali tako skoraj vedno sameva. Na srečo je tudi tukaj dobro, staro osebje.

Ne vem, katera klinika mi je bolj všeč. Če bi danes lahko izbirala, bi seveda najraje od blizu ne poznala nobene. V novi kliniki so mi všeč barve sten in pohištva, ker potem prostori ne delujejo turobno. Čeprav so sila nepraktični. S premajhnimi omarami in okni med sobami, za katere tako nihče na oddelku ne ve, čemu služijo. Stara klinika pa je imela nekaj, česar nova nima. Nekaj mističnega. Tisti občutek, da je kraj sicer res turoben, ampak da moraš potrpeti, ker te kasneje, ko ga boš zapustil, čaka toliko lepega. Jaz osebno pogrešam kliniko na Vrazovem trgu. Konec koncev je bila moja prva prava izkušnja z bolnico, z boleznijo in nenazadnje z mojo prihodnostjo.

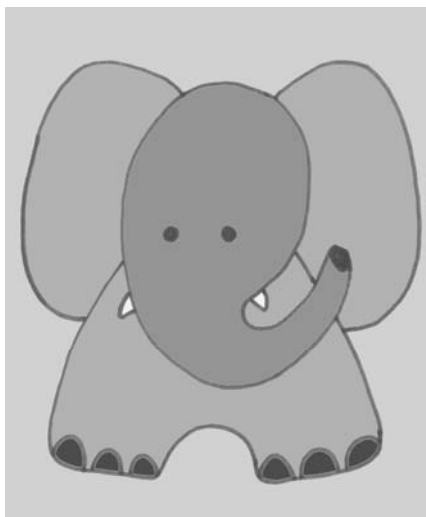
Ob izteku letošnjega leta sem končala z intenzivnim zdravljenjem. Dnevi so spet kratki in hladni, tako kot so bili tisti, ko sem z zdravljenjem začela. Vrsta letnih časov je šla v tem letu mimo mene, ampak na srečo se ponavljajo, tako da nisem ničesar zamudila. Čeprav komaj čakam, da si uredim življenje, grem na fakulteto, v družbo, na kavo, na zabave, skratka, da se vrnem v življenje vsakega »normalnega« devetnajstletnika, so stvari, ki jih bom zagotovo pogrešala. Najbolj sestre, sploh moje najljubše, odkrite in realne zdravnike, Janjo, ki nam krajša dopoldanske urice, psihologinjo, ki nas spodbuja že s svojim nasmehom ob pozdravu, mojo najljubšo čistilko in seveda legendo Samiro, ki naredi najboljši čokolino na svetu. Pogrešala bom tudi vse prijatelje, ki sem jih spoznala na oddelku. Tiste, ki so zdravljenje končali že pred mano, in tiste, ki ga še bodo. Damjano, Jana, Ives, Evo, Ronjo, Klaro, Sabino, mojega malega fanta Leona in smeško Lano. Upam, da jih bom srečala tudi kdaj kasneje, na kakšnem prijetnejšem kraju. Najbolj od vseh pa bom pogrešala Dejana. Najpogumnejšega fanta, ki sem ga kdajkoli spoznala.

Ko sem zbolela, so mi rekli, da mi je bila namenjena ta izkušnja zato, da jo premagam. Da če se ti v otroštvu zgodi kaj težkega in tragičnega, te kasneje v življenju spremljata sama radost in sreča. Želim verjeti v to. Želim, da vsi otroci premagajo to kruto bolezen in da jih kasneje čakajo same lepe stvari. Ne samo otroke na našem oddelku, ampak na celotni kliniki.

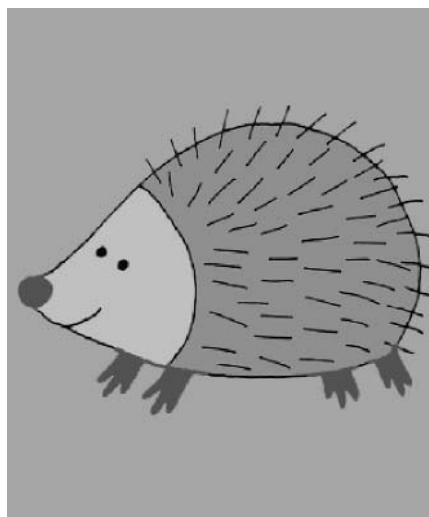
Jaz bom kar pogumno zakorakala naprej v življenje. In užila vsak sleherni trenutek, ki mi je namenjen. Zase in za Dejana.

Hvala vsem, ki ste pripomogli k temu, da sem premagala bolezen in začela razumeti določene stvari, vsem, ki ste me kdaj potolažili ali nasmejali in mi nasploh pomagali preživeti to leto v bolnišnici.

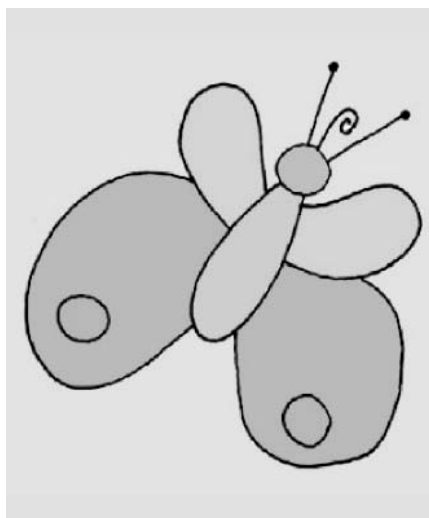
Nuša, študentka

Služba za kardiologijo

Klinični oddelek za endokrinologijo, diabetes in presnovne bolezni

Služba za pljučne bolezni

Slonček Balonček in sanje

Slonček Balonček pod drevesom zaspil,
nato se kar naenkrat prestrašen zbudi.

Se joče, se trese, se vsega boji,
ko se pretresen skoraj vsak dan zbudi.

Ga mamica sprašuje:

»Kaj se ti godi,
povej mi, ker veš,
da zate me zelo skrbi!«

On ji pripoveduje:

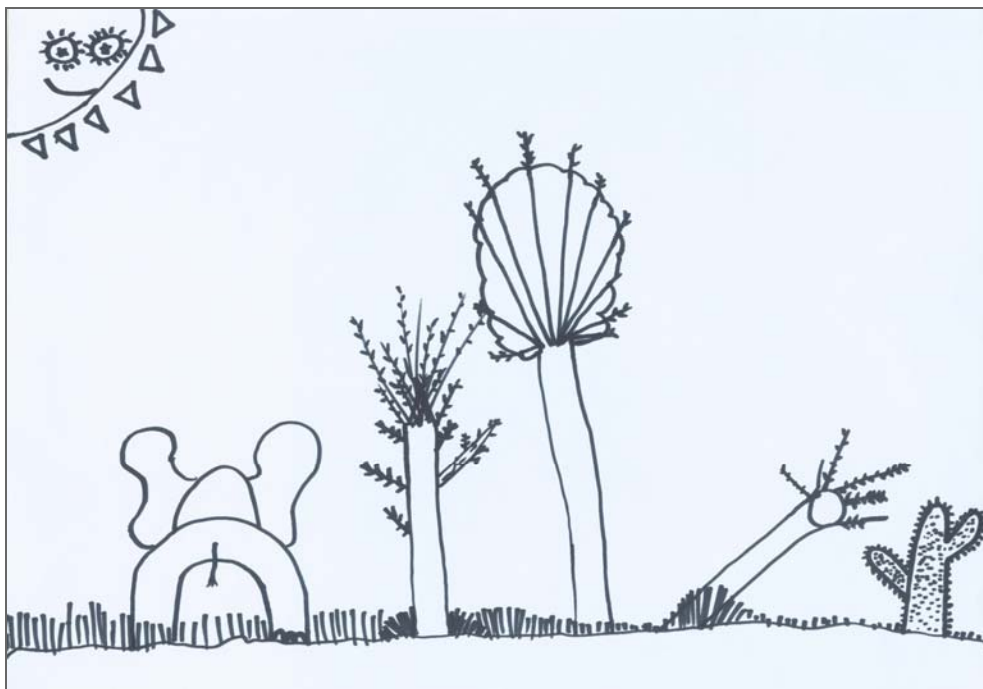
»Strah me je teh čudnih sanj,
ki jih vsak dan imam,
in upam, da jih bo s tvojo pomočjo vedno manj.«

Mamica ga stisne k sebi:

»Vse bo v najlepšem redu,
ko ti povem pravljico o tebi.«

Slonček ima zdaj najlepše sanje,
saj so ga oblaki in mamina pomoč popeljali vanje.

Katja, 2. letnik

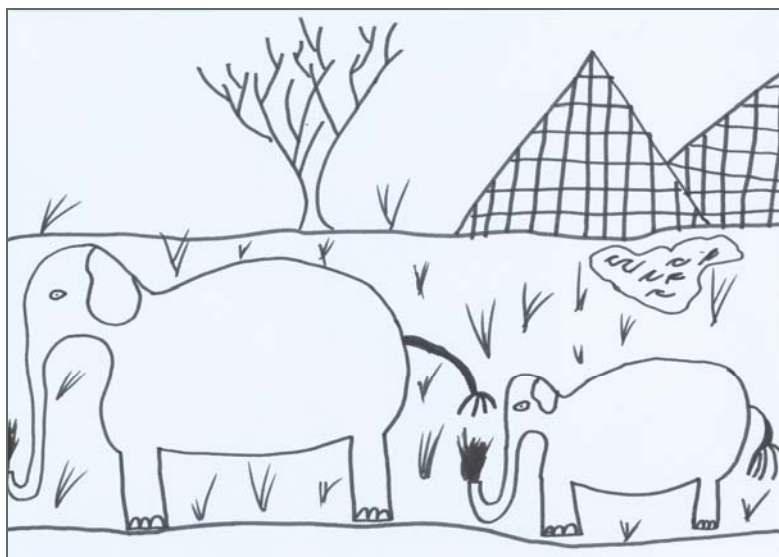

Slonček Balonček

SLONI IN SRCE

Sloni so živali z zelo izraženim socialnim čutom ter močnimi družinskimi vezmi. So mile, plemenite in rahločutne živali in imajo veliko srce. Poznamo afriškega gozdnega slona, afriškega savanskega slona in azijskega slona (znanega tudi kot indijski). Sloni zapišemo enako kot sloni. Celo naše telo sloni na srcu. In najbrž je ravno zato maskota kardio oddelka slon.

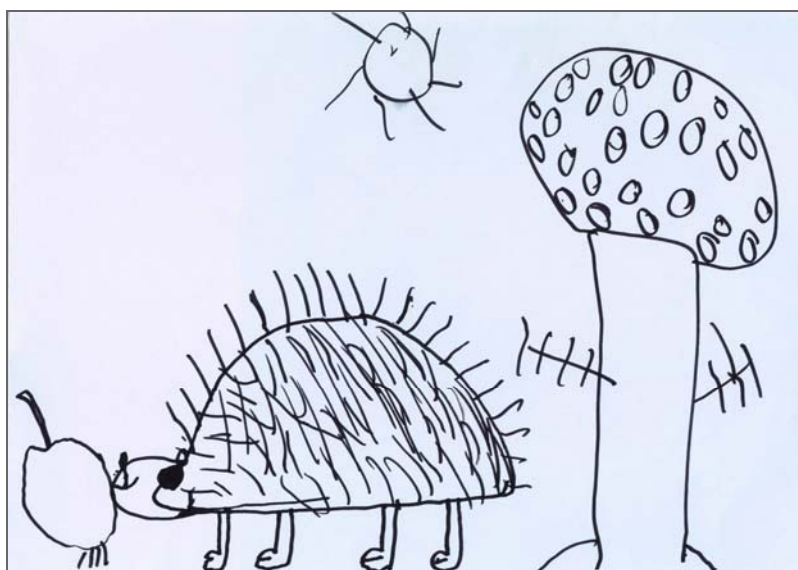
Andreja, 9. razred

JEŽKI

Ježki imajo veliko bodic, ki predstavljajo naše igle, s katerimi se pikamo. Ježku bodic nikoli ne zmanjka, nam pa igel tudi ne.

Katarina, 9. razred

RADI BEREMO

*Vas zanima, katere knjige so bile ježkom in slončkom najbolj všeč?
Zaupamo vam nekaj naslovov in komentarjev.*

Rdeča kapica

Matjaž, 2. razred

Kapitan Gatnik

Aleksej, 2. razred

Princeskin dnevnik

Sara, 8. razred

Frančkova kolesarska čelada

Denis, 2. razred

Pepelka

Zelo mi je bilo všeč, ko je princ našel čevljiček in se s Pepelko poročil.

Hana, 2. razred

Drejček in trije Marsovčki

V zgodbi me je najbolj navdušilo, ker je Drejček imel prijatelje z Marsa.

Špela, 5. razred

Izgubljena kolonija

Zgodba je predstavljena na zelo duhovit način.

Timotej, 6. razred

Franceve bolezniske zgodbe

Priporočam jo vsem otrokom. Vsak lahko vidi, kaj se lahko zgodi.

Tamara, 6. razred

Artur in Minimojčki

Pisatelj si je zgodbo odlično izmislil. V njej nastopajo zabavna bitja. Všeč mi je, ker je duhovita.

Andraž, 7. razred

Najboljši prijateljici

Najbolj mi je bilo všeč, da sta bili dekleti najboljši prijateljici, čeprav sta si bili med seboj tako različni.

Zala, 7. razred

Mi, otroci s postaje Zoo

Ta knjiga je napisana po resničnih dogodkih. Pisateljica opisuje, kako se je drogirala. Knjiga je zelo zanimiva in jo priporočam v branje.

Pia, 7. razred

Tatič

Knjiga je bolj napeta kot ostale knjige za domače branje. Drugih knjig ne berem.

Katjuša, 7. razred

Košarkar naj bo

To je moja najljubša knjiga. Priporočam jo tistim, ki imajo radi zabavne in smešne zgodbe.
Suzana, 8. razred

Ljubim te

Knjiga opisuje življenje mladega dekleta, ki je izgubila svojega ljubega. Toplo priporočam.
Eva, 4. letnik

Za ježke je šport izredno pomemben, zato večkrat o njem tudi kaj zapišemo.

Rokomet

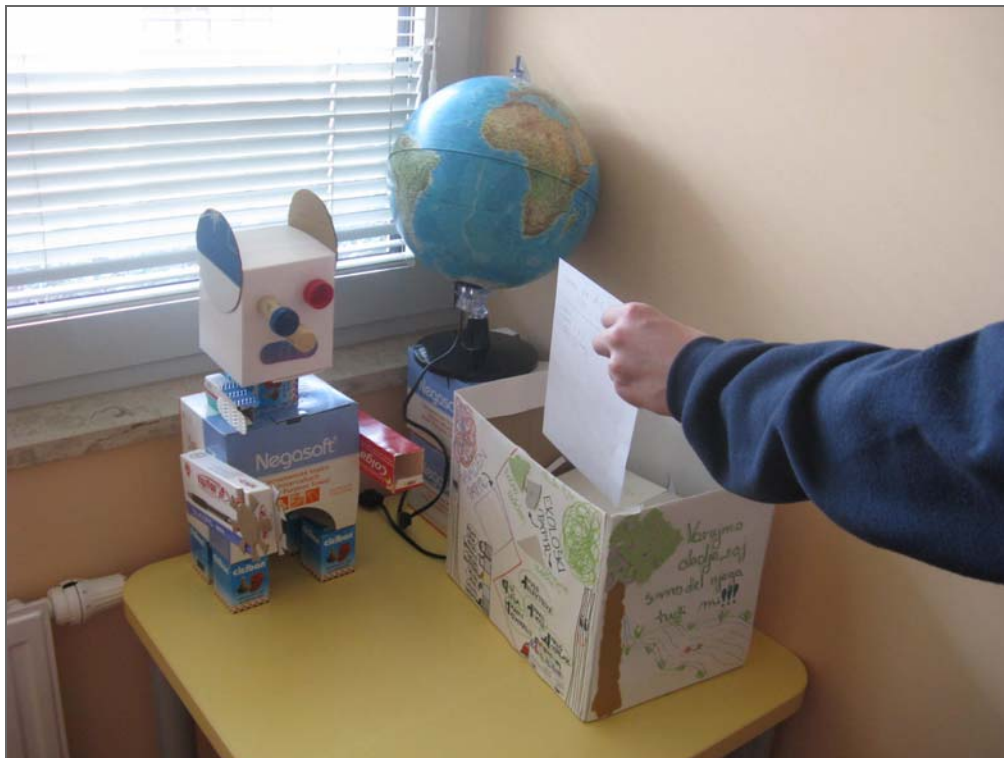
Ukvarjam se s športom, ki se imenuje rokomet. Treninge imam štirikrat tedensko po eno uro in pol. Tekme imamo ponavadi ob sobotah ali nedeljah. Na njih nas spremljata dva trenerja, ki nista preveč stroga. Na igrišču igra sedem igralcev, nekaj pa jih sedi na klopi; če se kdo poškoduje, da ga zamenjajo. Izgubili smo dve tekmi, sedem pa smo jih zmagali. Trenutno smo na drugem mestu. Za Grosupljem zaostajamo za dve točki.

Pri sladkorni bolezni se je dobro ukvarjati s športom. Če imaš inzulinsko črpalko, jo je dobro dati stran, saj te lahko med igro kdo potegne za cevko, po kateri teče inzulin. Pred in po treningu si je dobro izmeriti krvni sladkor, na tekmi pa imeti pri sebi kakšne sladkorje. Na treningih je potrebno veliko piti, da ni suhih ust. Najbolje je piti navadno vodo. Ni dobro trenirati kakih ekstremnih športov, kot sta veslanje in deskanje na vodi, ali kaskaderskih iger, ker v teh primerih ne čutiš, kdaj imaš hipo in lahko padeš v nezavest. Na dan pojem štiri obroke. Jem pol ure pred treningom. Rad bi pojedel tudi kakšno čokolado, a je ne, ker bi se potem slabo počutil. Doma jem zdravo in manj zdravo hrano. Po nezdravi prehrani imam kdaj previsok sladkor.

Marko, 8. razred

V EKOLOŠKEM KOTIČKU

Vse leto skrbno ločujemo odpadke. Odpadni papir zbiramo in predelamo v ekološki papir. Iz zbranih škatlic od zdravil pa oblikujemo robote. Želimo si, da bi bila Zemlja prijeten dom vsem živim bitjem.

EKO-kotiček

PROŠNJA

Moje ime je Suza. Stara sem pet let in sem ogrožena ribja vrsta. Prisluhnite moji zgodbi. Že kot ika sem bila ognjevitka. Starše so ujeli ljudje, ko smo bili z brati in sestrami še čisto majhni, a smo se znašli. Voda je bila tako kristalno čista in hrane je bilo v izobilju. Vse tiste alge, trave, plankton in druge morske rastline ... Mmmm! Bilo je toliko skrivališč, da smo se lahko v miru igrali skrivalnice.

Ja, to je bilo takrat. V današnjih dneh se moji otroci ne morejo več igrati skrivalnic. Še hrane jim primanjkuje. Moji sorodniki so že mrtvi zaradi onesnaževanja ali pa so jih ujeli za akvarije. Kam gre ta svet?! Vsepovsod plavajo odpadki in naftni madeži. Ljudje ste tako nepremišljeni. Poskrbeti je potrebno za ohranitev ekosistema, zato vas prosim:

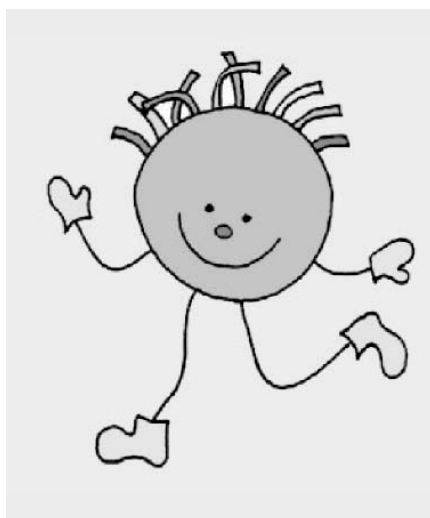
da nas spoštujete,
da v morje ne mečete odpadkov,
da o tem obveščate druge in
da o tem razmišljate.

Če boste sledili tem korakom, nam boste pomagali preživeti.

Hvala!

Ribica Suza

Alenka, 7. razred

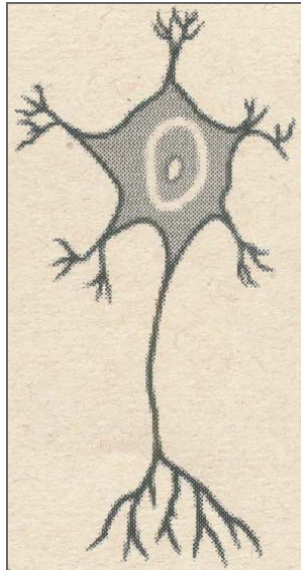
**Klinični oddelek za otroško, mladostniško in razvojno
nevrologijo**

Naša oddelčna maskota

Že v stari Pediatrični kliniki so bili vsi oddelki, razen našega, poimenovani po živalih (levi, pikapolonice ...). Mi smo bili Žogice Nogice.

To ime smo si naredili, ker so nekateri otroci na našem oddelku zelo živahni in veliko skačejo. Tudi zdravniki so se z njim strinjali, saj je naša Žogica malo podobna nevronu – živčni celici (mi smo namreč nevrološki oddelek).

Taka je bila včasih naša maskota:

Stara maskota - nevron

Nato pa so zgradili novo Pediatrično kliniko in na nekem pomembnem sestanku so sklenili, da si mora naš oddelek izbrati novo maskoto – žival. Ampak naši zdravniki so odločili, da bomo ostali Žogice Nogice. Je pa sedaj ta naša maskota čisto drugačna, saj so sedaj upodobili Žogico po lutkovni igrici o Žogici Marogici. Počasi se navajamo nanjo.

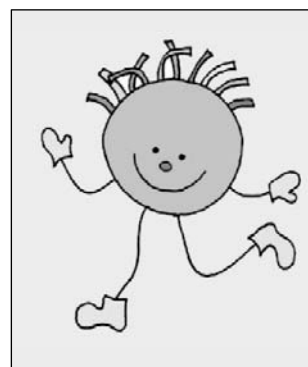
To pa je besedilo pesmice, ki jo poje Žogica Nogica/Marogica v lutkovni igrici:

Jaz sem mala žogica,
Žogica Nogica,
vse razumem in vse znam,
strašiti se ne dam.

Kdor poreden je, naj pazi,
da ga žoga ne oplazi,
hopla sem in hopla tja,
sem pogumna žogica.

JA, TO JE PRAVA MASKOTA ZA NAS!

Kaja, 7. razred

»Cvetke« iz učilnice na oddelku za nevrologijo

Oskar, 2. razred: »Jaz prehitvam svoje prednike.«

Luka, 5. razred: »Na izlet gredo le nadnaravno pametni otroci.«

Eva, 4. razred: »Iz opic so se razvili pračloveki. Prva dva sta bila Adam in Eva.«

Mark, 4. razred: »Jaz bi se šel rad učiti, pa se mi ne da!«

Učilnica

Intervju z Natalijo Deželak Gradišek, dr. med.

Kaj vam je pri vašem delu najbolj všeč?

Delo zdravnika mi je všeč, ker je zelo dinamično; noben dan v službi ni enak drugemu, ker niti dva pacienta nimata povsem enakih težav. To od mene zahteva veliko razmišljanja, prilagajanja, predvsem pa me spodbuja, da nenehno iščem nova znanja.

Ali radi zdravite bolne otroke?

To mi je v veliko veselje. Pri otrocih namreč občudujem njihovo iskrenost in prikupnost, s katero me »priklenejo« nase.

Koliko časa že delate kot zdravnica?

Devet let.

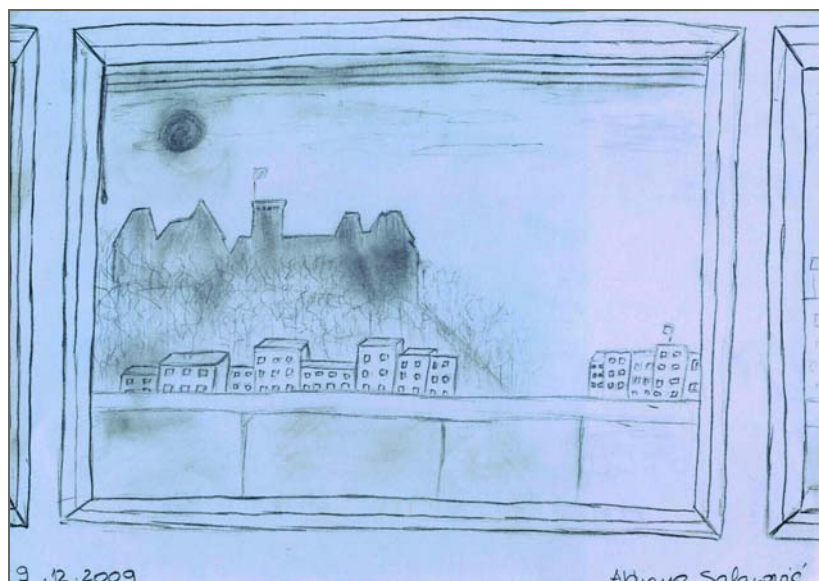
Ali vam je nova bolnica bolj všeč kot stara?

Delo v novi bolnici je lažje – zdravniki imamo več prostora, lažji je dostop do računalnika in ni dvoma, da je nova klinika lepša od stare. Pogrešam pa domačnost in majhnost stare bolnice.

Ali so otroci težki pacienti?

Mislím, da je težje postaviti diagnozo pri otrocih kot pri odraslih, in to tem težje, čim manjši je otrok. Pri dojenčku in malčku, ki ne moreta ničesar povedati, je to lahko zelo zahtevno.

Spraševal je Jure, 4. razred

Pogled skozi okno

Intervju z šestošolko Žano o novi Pediatrični kliniki

Ali ste prvič v bolnišnici?

V bolnišnici sem prvič in upam, da tudi zadnjič.

Kakšen je bil vaš prvi vtis, ko ste vstopili v novo Pediatrično kliniko?

Zagledala sem ogromne televizorje in igrala. Takoj sem vedela, da mi bo v bolnišnici prijetno.

Najprej vas je pregledala zdravnica. Kakšna se vam je zdela?

Zelo prijazna in prijetna. Pregledala me je natančno, in to mi je bilo všeč.

Kako pa vam je všeč bolniška soba?

Takoj ko sem vstopila v sobo, sem zagledala velikansko posteljo in razgled na Klinični center. Všeč mi je, da lahko televizor upravljam z daljincem.

Kako se razumete s sostanovalko?

Zelo dobro. Je prijetna in zabavna. Kljub slabemu počutju se kar naprej smejeva.

Kakšne so medicinske sestre in kaj delajo?

Za nas skrbijo ves čas. Merijo nam pritisk, vročino, nam prinašajo hrano, skrbijo za zdravila in postiljajo postelje. So tudi zelo prijetne, prijazne in zabavne.

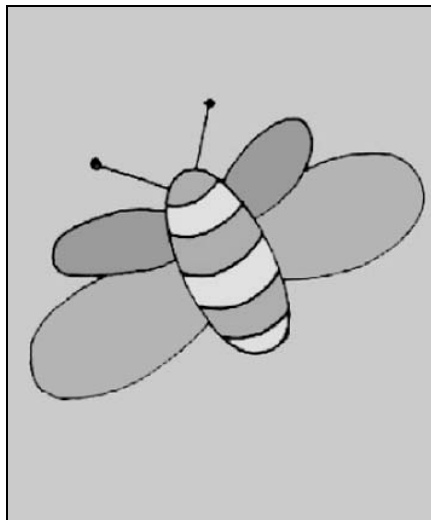
Kakšna se vam zdi hrana?

Hrana je dobra, vendar so, vsaj zame, pri kosilu in večerji prevelike porcije.

Kako je poskrbljeno, da vam hitreje mine čas?

Imamo televizijo, igralni prostor, pa tudi učiteljica vedno najde kakšno zanimivo delo za nas.

Novinarko je igrala Žanina mama.

**Služba za alergologijo, revmatologijo in klinično
imunologijo**

RESNIČNA Z ODDELKA ČEBELIC

Učiteljica: »Jure, ali imate pri vas doma kmetijo?«

Jure se znajde: »Ja, na televiziji.«

PEDIATRIČNA KLINIKA

Pljuča

Ekcem

Doktor

Igle

Angina

Takrolimus

Revma

Injekcija

Čaj

Norice

Aparati

Kri

Latinščina

Ibuprofen

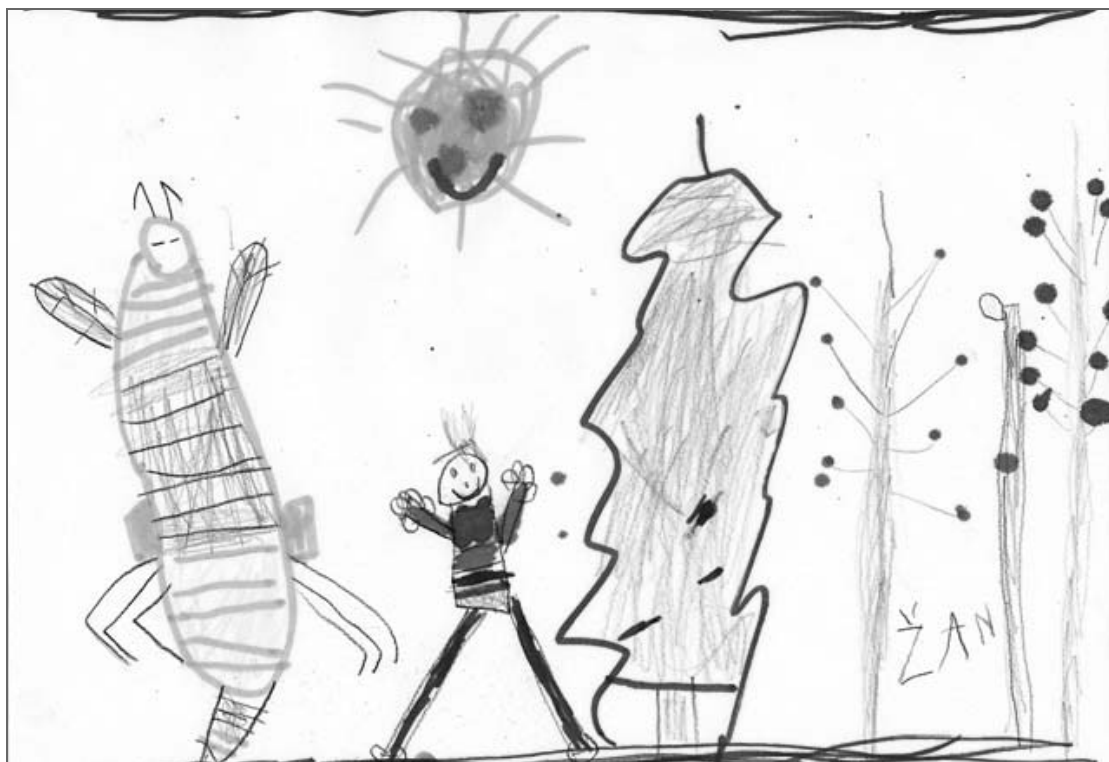
Naprosyn

Imunoglobulini

Klinika

Aparati

Maja, 7. razred

Žan 6 let

KAKO ME JE PIČILA ČEBELA

TEDEN V BOLNIŠNICI

V bolnico smo pridrveli,
res zelo smo pohiteli.
V pižamo smo skočili
in se brž razveselili.

Sobe bili smo zelo veseli
in s sosedom se ujeli.
Prišlo kosilo je na plan,
pojedli vse smo že prvi dan.

Potem pa kar naenkrat
sestra zakriči:
»Osice, čebelice, z nami pojdite,
saj injekcije dobite!«

Po dveh groznih urah
spet smo se igrali,
televizijo, računalnik
smo prižgali.

Kmalu luna se pokaže
in čas za spanje se prikaže.

Zjutraj zgodaj smo vstali
in se v kopalnico podali,
nato pa spet sestra zakriči:
»Osice, čebelice, injekcije dobite,
hitro z mano v sobe pojdite!«

Popoldan limonade se začnejo
in čistilka prihiti,
lijak »puca« tja v tri dni
in tudi ona »watch TV«.

Dnevi hitro minejo,
a roke komaj migajo,
od injekcij vse so rdeče.
Obkladki nam kar prijajo,
da bolečine hitro minejo.

Petek končno je prišel v vas,
starši so prišli po nas.
Po viziti pa - en dva tri,
skozi vrata, in že nas več ni.

Manca in Klavdija, 7. razred

Gregor 8 let

V BOLNIŠNICI NA CEPLJENJU

PRVI DAN SEM DOBIL ŠTIRI INJEKCIJE. DRUGI DAN TUDI. V SREDO TRI, V ČETRTEK PA ENO. DOBIL SEM NOVE PRIJATELJE! IMEL SEM SE LEPO.

Gregor, 3. razred

POJDEMO PO PRESTO

PETER PA PETRA POTUJETA PROTI PTUJU. PA PRIDETA PRED PEKARNO PA »PRAŠATA«
PEKA:
„PRESTO, PROSIM, PA POTICO. PLAČAMVA POTICO, POJEVA PRESTO.“

DOMEN, 3. razred

Besedovanje

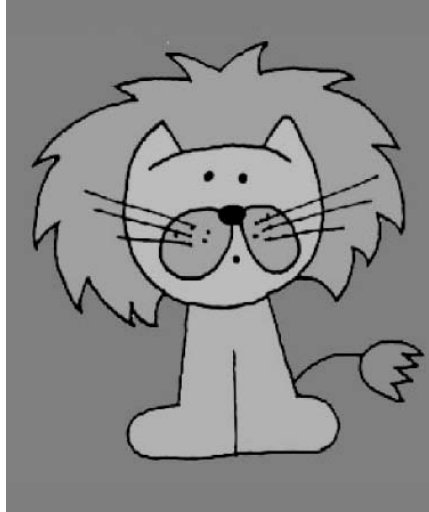
Če biva ris v **risanki**,
se skriva v ma**tematiki** tema,
potem je dvor v kinod**vorani**
in v na**smehu** smeh.

Ema, 4. razred

Neja, 2. razred

Moj mucek Garfield

Služba za otroško psihiatrijo

ŽIVLJENJE NA ODDELKU C5

Prelep je svet, ki me obdaja,
kot da čutim vse lepote raja,
rumeno-zeleni stil je sob,
levčki obdajajo oddelkov rob.
Za vogalom dr. Brecej se smeji
in nam tako dan poživi.

Tu osebje je prijazno,
nadzor resnično je ta prav,
hrana je obilna in okusna,
a za nekatere pravi bavbav.

Šola - to je prava stvar!
Učiteljice in učitelji – ti so božji dar!
Z njimi vse tako je lepo in lahko,
učenje postane prijetno zelo.

Bolniki se sploh ne počutimo bolni,
občutka bolnišnice tukaj sploh ni,
dolgčas za nas ne obstaja,
saj čas zapolnjen je z dejavnostmi.

Nova PK je prava stvar,
tega naj ne taji nihče nikdar!
Hotel s petimi zvezdicami priporočamo vam,
saj tukaj res pomagajo vam.

Martina, 9. razred

NIČNEBOM

Nebodigatreba marljivosti

Kadar ste leni, se vam nič ne da ali ne želite oditi v šolo oziroma službo, se nekje v vaši bližini skriva **Ničnebon**. Ta nebodigatreba potrebuje za življenje marljivost kakor mi zrak (kisik). Zato se največkrat pojavi pri marljivih ljudeh. Takoj jih bo začelo boleti vse in se bodo morali spočiti. Toda marljivost ima v sebi tudi delček snovi, ki škodi Ničnebonu. Torej, če ne odlašate z delom, tudi če je v bližini Ničnebon, ga boste zastrupili in odšel bo od vas (seveda strup Ničnebonu ne škoduje, prijetno mu pa le ni).

POMNITE: Če se vam ne bo nič dalo, vztrajajte in poskušajte delati, da preženete Ničneboma. Če vam to ne bo pomagalo, pa se spočijte, saj Ničnebon potem ne bo mogel uporabljati vaše marljivosti.

Anej, 5. razred

ŠOLA

Jaz in šola nisva za skup,
to je vse skupaj en velik obup.
Najrajši od vsega imam jaz odmor,
ker počivati je zame najmanjši napor.

Barbara, 5. razred

SONCENAPAD

Bolnišnični Nebodigatreba

Soncenapad je bolnišnični Nebodigatreba. Vsak dan sveti skozi okna in draži bolnike. To mu je zelo všeč. Steklo nekoliko prepreči njegovo sevanje, a to vsekakor ni dovolj. Če se želite znebiti Soncenapada, spustite roloje in ne bo mu več v zabavo svetiti skozi vaše okno, zato bo šel drugam.

NA POMOČ! SONCENAPAD ME JE NAPADEL! HITRO MORAM SPUSTITI ROLETE.

Anej, 5. razred

RDEČA BARVA

Rdeča barva je kri.
Rdeča barva je premražen nos.
Rdeča barva je ljubezen v srcu.
Rdeča barva je srce, ki nosi tebe.

Neja, Barbara in Lara, 5. razred

Šala mala o oslu

Učiteljica vpraša Janezka: »Ali veš, kdo je potomec konja in mule?«
Janezek: »Vem, učiteljica. To je osel.«
»Lepo, da to znaš. Pa veš tudi, koliko meri odrasel osel?«
Janezek: »Točne mere ne vem, ampak gotovo je manjši od mene.«
»Janezek, ali se spet norčuješ?«
»Ne, gospa učiteljica. Ampak prejšnjo uro ste mi rekli, da sem jaz največji osel na tem svetu!«

Anej, 5. razred

PRINC

V gradu princ živi,
v hlevu ima konje tri.
Za devetimi gorami
skriva se pošast z glavami.
Sedem glav in šest oči,
da princa kar zmrazi.

Princ zajaha konje tri,
da premagal bi zmaja,
ki ves čas grozi,
da požrl bi vse tri
in še princa in princeso,
ki jo že v zobeh drži.

Princ zmaja obglaviti želi,
vzame meč, da se iskri,
ga zabode do kosti,
iz zmaja, joj, kar kri leti!

Princ princeso zdaj poljubi
in ji iz srca obljubi,
da varoval jo bo vse dni.
Podaril ji je še lonec,
naše pesmice je konec.

Neja, Barbara in Lara, 5. razred

Ljubezen

OČALA

Skozi očala gledamo,
včasih nič ne vidimo,
včasih pa vidimo bel sneg
in črne stopinje.
Kadar smo žalostni,
si nataknemo rožnata očala.
Svet je lep.

Neja, 5. razred

MOTOR

Motor drvi,
za njim se kadi.
Na njem sedi Simon in se smeji.

V Ljubljano on hiti,
ker službo ima vse dni.
Za to denar dobi.

Namesto motorja
bo kupil bicikel,
da bo prihranil denar
za moderen tricikel.

Simon, 7. razred

KDO SEM JAZ

Kdo sem jaz?
Morda globina,
ki tone in tone na dno morja,
dalje in dalje od sinjega neba.

Morda sem le prah,
ki v praznih dvoranah se nabira,
morda pa sem strah,
ki tudi največje ljudi podira.

Morda sem solza,
ki po licu polzi,
ki nižje in nižje drsi
in sama pred sabo beži.

Morda, morda pa sem žarek,
ki v najhujših trenutkih pride na dan,
ki polepša naš dan
in nas iz sence odpelje
na drugo, sončno stran.

Eva, 7. razred

GOZD

Žuborenje vode,
nove metode.
Žvrgolenje ptic,
zvoki sinic.

Dolga pot,
tam pa plot,
na sredi gozda je pa jasa,
liscina terasa.

Na njej so volk,
in še polh,
pa seveda lisica,
in še ptica.

Ob njej je voda,
ribina moda.
V njej pa rak,
pravi spak.

Visoka drevesa,
ni jim do plesa,
v vetru šumijo,
živali budijo.

Sprememba dreves,
ni več brez,
ampak so
jelke,
na njih
ptice selke.

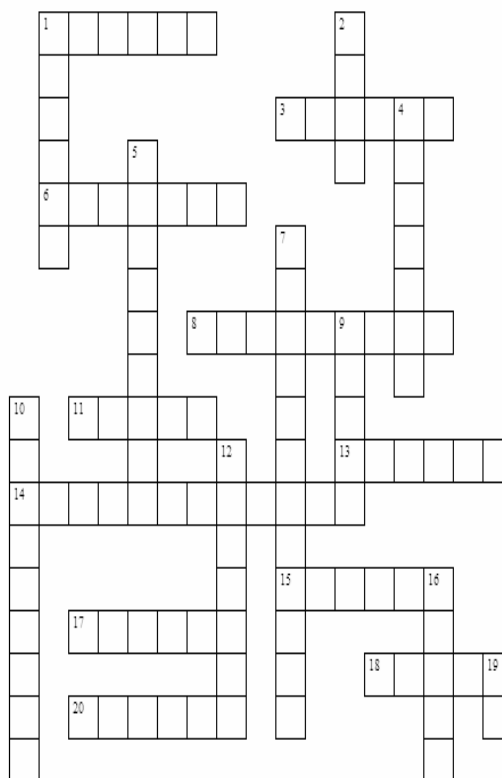
Krti v rovih,
ljudje v
domovih.
Pričenja se
nevihta,
zajec pa se rihta

Anej, 5. razred

KRIŽANKA

C5

ACROSS

- 1 Nasmeh bolnikom
- 3 Najljubši del tedna
- 6 Ime za naselitev v bolnišnico
- 8 Punce bi zamenjale zanje posteljo
- 11 Prava nadloga bolnišnice
- 13 ...lahko potegnem?
- 14 Posledica bolezni na oddelku
- 15 Predmeti za vrati igralnice
- 17 Nedostopen del bolnišnice
- 18 Močna težava na oddelku(dekletom)
- 20 Najljubša jed osebja

DOWN

- 1 Svoboda
- 2 Podloga za sedenje
- 4 Petkova nagrada za pridnost otrok
- 5 Različne dejavnosti
- 7 Pogovorna,svetovalna oseba
- 9 čustvo, ki prevladuje
- 10 Problematičen obrok deklet z anoreksijo
- 12 Prevozno sredstvo bolnišnice
- 16 Zvok panike
- 19 Nadomestek vina v bolnišnici

Iza, 7. razred

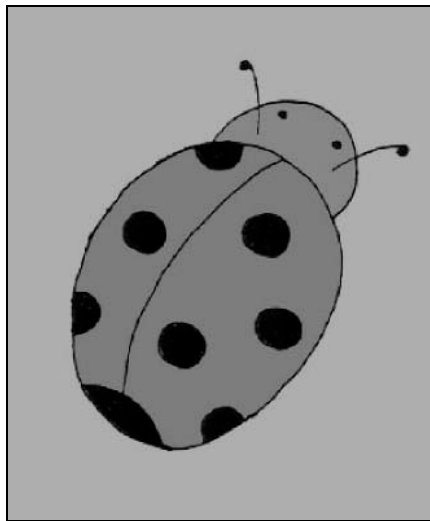
KRIŽANKA

GESLO:

<p>1. </p> <p>2. Ženska oseba, ki poučuje</p> <p>3. Človek v belem</p> <p>4. </p> <p>5. Zelo zelo droben pesek</p> <p>6. Stanovanje na kolesih</p> <p>7. Ime šolskega glasila</p> <p>8. </p> <p>9. </p> <p>10. Film v nadaljevanjih, sestavljen iz samostojnih zgodb</p> <p>11. Sneguljčica se je zabodla, ko je uporabljala ...</p>	<p>12. Barak je ameriški predsednik.</p> <p>13. Napoved človeške usode po položaju zvezd</p> <p>14. </p> <p>15. Vodno znamenje v horoskopu (21.1.-18.2)</p> <p>16. Rov pod zemljo, kjer kopljejo rudo.</p> <p>17. </p> <p>18. Nuna</p> <p>19. Zelo priljubljena otroška revija</p> <p>20. </p> <p>21. je Zemljin naravni satelit.</p>
---	---

Iza, 7. razred

**Otroški oddelek
Dermatovenerološke klinike Ljubljana**

PRAVLJICA O PIKAPOLONICI

Nekoč je živela polonica, ki je imela rdečo oblekico in je bila zelo radovedna.

Nekega dne je spet letela po travnikih in si ogledovala rože. Priletela je na travnik s sončnicami.

Usedla se je na sončnico in bila kmalu vsa pikasta od njenega črnega prahu. Njena oblekica s črnimi pikami ji je bila tako všeč, da je odletela k travniški čarovnici in jo prosila, naj na njeno oblekico za zmeraj pričara črne pike.

Čarovnica ji je pričarala pike in ji rekla: »Zdaj nisi več polonica, ampak pikapolonica, in ljudem boš s svojimi pikami prinašala srečo.«

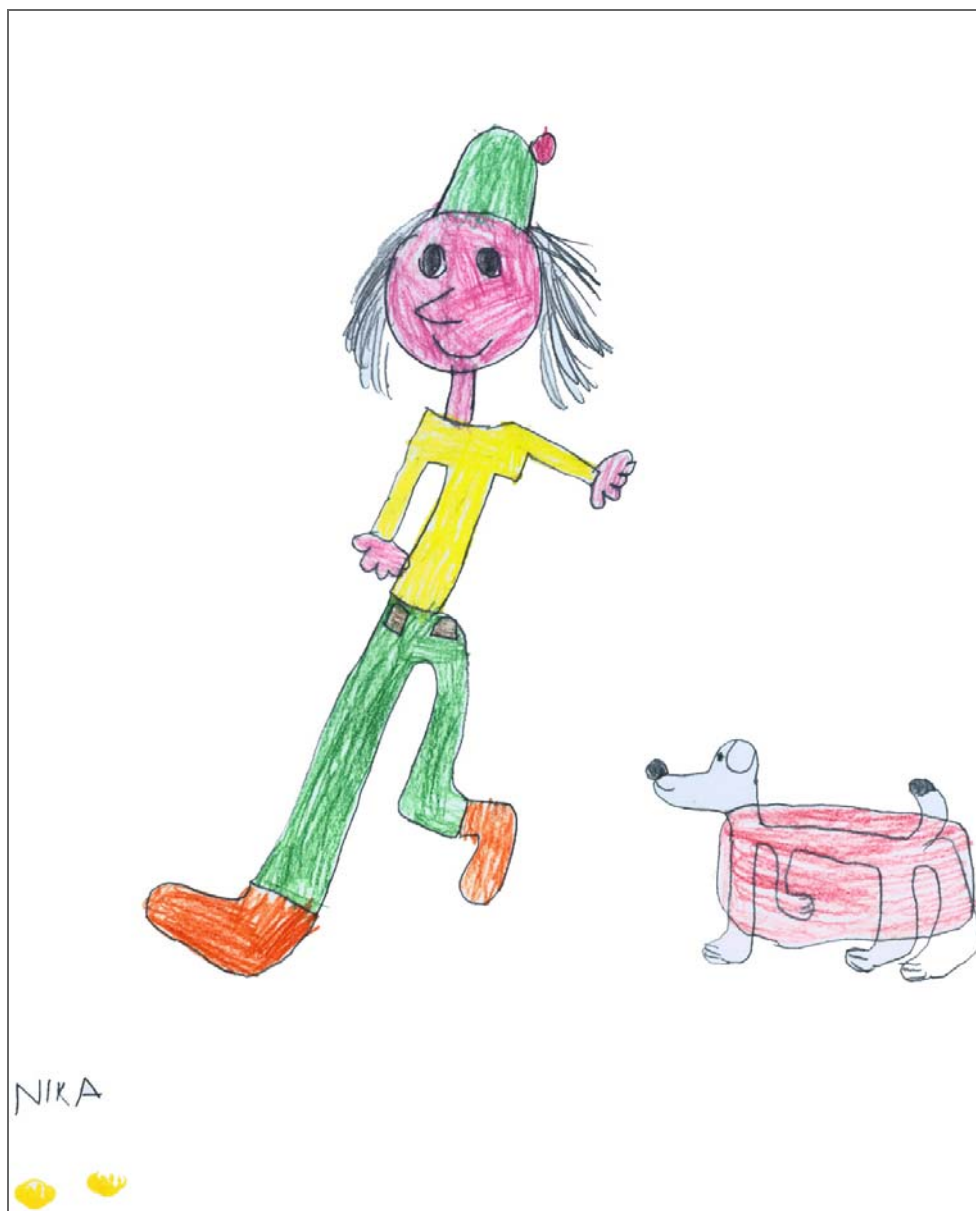
Sara, 1. razred

MOJ MUCEK COFKO

Moj mucek ima črn kožušček z belimi lisami. Star je pet mesecev. Rada se igra. Ima tudi gumasto miško, s katero se igra. Skupaj sva cele dneve. Rada ga imam.

Eva, 4. razred

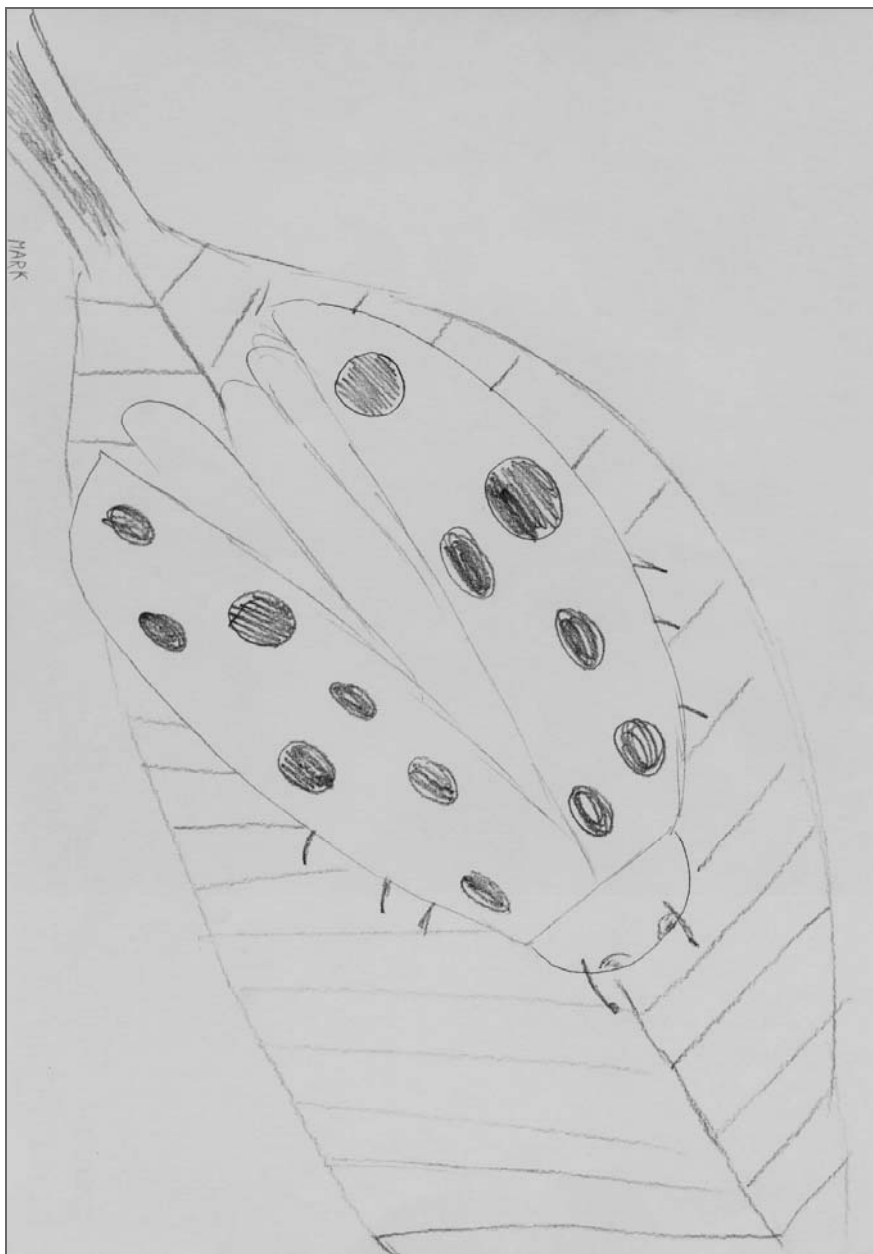

OTROŠKI DERMATOLOŠKI ODDELEK

Maskota otroškega dermatološkega oddelka je pikapolonica.
Le zakaj?

Zato, ker so na tem oddelku otroci s pikami.

Teja, 3.razred

Na kaj pomisliš, ko se spomniš na otroški dermatološki oddelek?

Pomislim na:

- prijazno osebje
- mazanje
- obsevanje
- obiske
- šolo
- vzgojiteljico Lili
- tuširanje
- gledanje televizije in računalnik

Ažbe, 7. razred, in Urška, 5. razred

UGANKA

Dragoceno in
Eno je
Ranljivo naše oblačilo;
Mraza in vročine nas varuje,
A včasih pomoč potrebuje.

Kaj je to?

Kadar naše oblačilo potrebuje pomoč, gremo na oddelek, ki ga na kratko imenujemo z besedo,
ki jo dobimo, če po vrsti preberemo prve črke vsake vrstice v uganki.

Ažbe, 7. razred, in Urška, 5. razred

INTERVJU Z LILI SEVER, VZGOJITELJICO NA OTROŠKEM DERMATOLOŠKEM ODDELKU

**Vzgojiteljica Lili Sever je vedno nasmejana in polna idej.
Odločili smo se, da ji zastavimo nekaj vprašanj.**

Neža: Lili, pozdravljeni, zanima nas, kdaj ste se odločili za poklic vzgojiteljice?

Lili: Že takoj po osnovni šoli. Ker pa sem bila v osnovni šoli odličnjakinja, so moji starši želeli, da grem na gimnazijo in študiram zdravstvo. Dve leti sem bila zato na poljanski gimnaziji, potem pa sem naredila nekaj diferencialnih izpitov in se prepisala na srednjo vzgojiteljsko šolo.

Tako se mi je uresničila moja prva želja. Na nek način pa se je uresničila tudi želja mojih staršev, saj delam v bolnišnici.

Neža: Zakaj ste si izbrali prav ta poklic in kdo vas je spodbudil k temu?

Lili: Že v otroštvu sem si želela v vrtec, pa ga nisem nikoli obiskovala, saj sta me starša varovala doma, ker sta delala v izmenah.

Neža: Kako ste se počutili v šoli?

Lili: Zelo dobro. Imela sem zelo veliko prijateljic in dobre učiteljice, ki so me veliko naučile. Hodila sem na OŠ Ledina.

Neža: Koliko časa že delate na otroškem dermatološkem oddelku?

Lili: Štiriindvajseto leto. Tukaj sem začela, vmes sem tri leta delala v vrtcu Kliničnega centra, ki so ga obiskovali le otroci zaposlenih v Kliničnem centru, dve leti pa na Infekcijski kliniki. Takrat sem študirala ob delu.

Neža: Kje dobite ideje za ustvarjanje?

Lili: V različnih revijah, od kolegic in otrok, na seminarjih in po lastni zamisli.

Neža: Vedno ste dobre volje. Od kod izvira vaša pozitivnost?

Lili: Po naravi sem taka. Sem pa tudi mnenja, da človek z dobro voljo in lepo besedo doseže največ. Mislim, da tudi zato nisem nikoli imela sporov z drugimi ljudmi. Tudi ob srečanju z negativno naravnanimi ljudmi nisem doživela njihovih neprijetnih odzivov.

Neža: S čim se ukvarjate v svojem prostem času?

Lili: Zelo rada pojem, zato vodim župnijski otroški zbor v Domžalah. Rada tudi plešem in z možem greva vsak teden plesat družabne plesе v plesno šolo Urška v Domžalah. Doma skrbim za svoje otroke. Skupaj z dvema kolegicama pa ustvarjamo v lutkovni skupini Bacilčki.

Neža: Od kod črpate energijo za vse dejavnosti?

Lili: Vedno vse delam z ljubeznijo. In če vse delaš z ljubeznijo, ti ni nič težko.

Neža: Kaj najraje jeste?

Lili: Veliko zelenjave in sadja. Trudim se, da jem zdravo hrano. Zelo rada imam tudi ribe.

Neža: Vemo, da znate odlično peči. Kdo vas je naučil?

Lili: Moja mami, ki še vedno peče kruh v domači krušni peči. Jaz je nimam, vendar se da tudi v navadni pečici speči dobre stvari.

Neža: Če bi se še enkrat odločati za poklicno pot, kaj bi izbrali?

Lili: Spet bi izbrala enako. Nikoli mi ni bilo žal, da sem izbrala ta poklic. Vsako jutro z veseljem odidem v službo.

Neža: Lili, najlepša hvala za vse, kar ste nam povedali o sebi.

Intervju sta pripravili Jerca, 3. letnik, in Neža, 7. razred.

MOJE JESENSKE POČITNICE

Med jesenskimi počitnicami sem bila v bolnici. Tam sem bila zaradi alergije. Vsak dan me je pregledala zdravnica. Sestre so me namazale s posebno kremo.

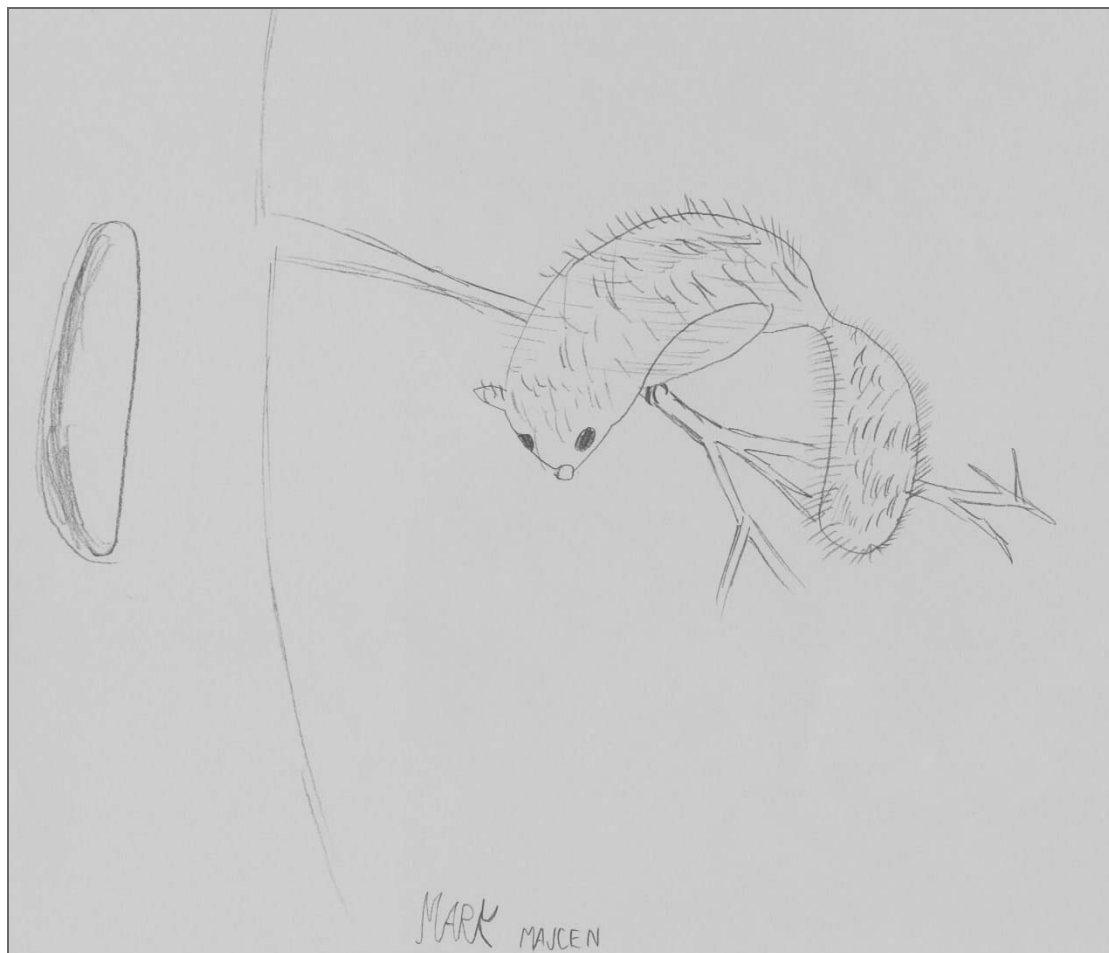
Vsako dopoldne je bila na oddelku tudi vzgojiteljica Lili. Z njo smo delali različne stvari.

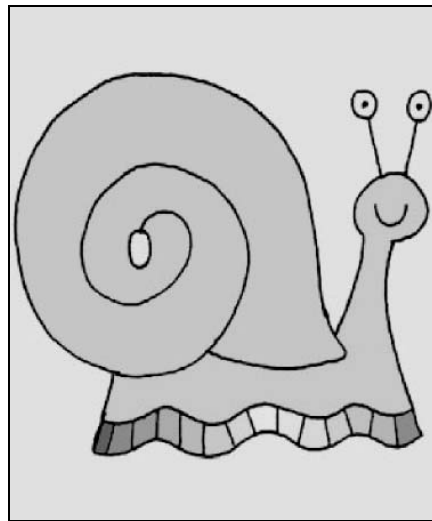
V sredo smo iz buče delali strašen obraz za noč čarovnic. Najprej smo bučo izdolbli, semena pa smo dali sušiti. Vzgojiteljica jih je odnesla domov. Naslednjo pomlad jih bo posadila, da bodo zrasle nove buče. Na bučo smo narisali usta, oči in nos, vzgojiteljica pa jih je izrezala. V bučo smo dali svečko.

V četrtek smo pekli kruh. Pripravili smo sestavine: moko, kvas, sol, sladkor in vodo. Vzgojiteljica je zamesila testo za kruh. Nekaj časa ga je pustila vzhajati. Potem ga je še enkrat pregnetla, ga oblikovala in premazala z jajcem. Dala ga je v pečico. Ko se je spekel in ohladil, smo ga jedli.

Druge dni smo igrali družabne igre, peli ob spremljavi kitare in likovno ustvarjali. V bolnici sem se imela zelo lepo.

Klara, 4. razred

**Otroški oddelek
Ortopedske klinike Ljubljana**

BOLNICA

Zakaj, zakaj se mi je noga zlomila
in jutri v bolnico bom šel?
Zakaj se mi je nesreča zgodila?
V bolnici ne morem spati,
ker imam grozne sanje.

Refren:

»Oči bo z mano šou,
da nam iz postle ušou,
da ne bom kriču po celi bolnici!
Ko bom pa gips dobil,
bom kriču, da sem živ,
ker rad mam velko publiko!«

Brina, 3. razred, in Katja, 8. razred

NOROST

Ko včeraj po poti sem se odpravil,
na poti zagledal sem strašnega strahca,
začel sem kričati,
po poti skakati.

Nasproti pritekel je mali Matjažek,
ta buljil je vame:
Kaj dela moj bratec?

»Matjažek, strašen strah me lovi,
vsak pred njim takoj zbeži!«

Bratec me gleda,
nič ne verjame
in reče:
»Boljše so pravljice najine mame!«

Jaz preišlujem,
da to ni tako,
ker tale moj strah
je strašen zelo.

Priteče naš sosed Jože,
ki boji se mesojede rože.
Moj strah pa je prav majhen pajkec,
ki mu bratec pravi Ajkec.

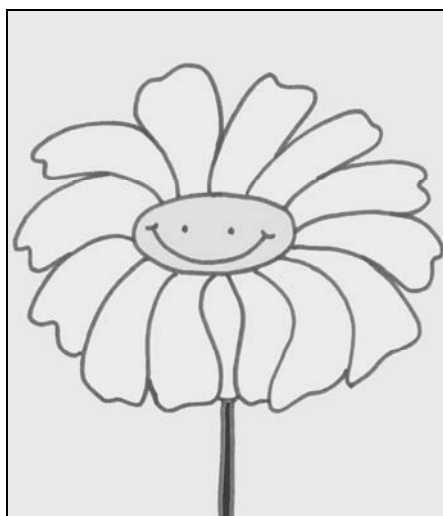
Brina, 3. razred

V BOLNIŠNIČNI ŠOLI

Vse se je začelo, ko sem si poleti v mesecu juniju zlomila nogo. Čez čas so zdravniki ugotovili, da imam kostni tumor. V septembru sem prišla na Ortopedsko kliniko v Ljubljano. Dogovorili smo se, da bom imela pouk kar v bolnici, dokler ne bom lahko šla v svojo šolo.

Čez nekaj časa so mi zdravniki povedali, da bom odšla domov in bom morala doma delati vaje, ki sem jih delala v bolnici. Ker živim daleč od Ljubljane, smo se odločili, da bom imela pouk kar s pomočjo računalnika – po spletu oz. skypu. Imam kamero, da se z učitelji vidimo, in slušalke, da se slišimo. Včasih nam tehnika ponagaja, največkrat pa imam pouk redno, po 45 minut. Pouk na daljavo je bil najprej kar naporen, ker so me včasih od gledanja v ekran bolele oči, vendar pa sem se sčasoma navadila.

Mojca Osredkar, 1. letnik

**Univerzitetni rehabilitacijski inštitut
Soča**

LIST IZ MOJEGA DNEVNIKA

Sreda, 20. 1. 2010

V sredo sem imel prvo terapijo že zjutraj, in sicer psihologinjo go. Svetlano. Večinoma se pogovarjava, kar je značilno za psihološke terapije. Zatem sem imel gospo Simono, ki je delovna terapevtka. Pri njej večinoma delam bolj fizične vaje, npr. mečem na otroški koš in podobno. Po delovni terapiji sem imel še fizioterapijo. Zatem sem šel v bolnišnično šolo, kjer sem napisal pesem. Po kosilu sem šel malo počivat, saj sem pozneje dobil obisk: očeta, mamo in prijatelja Marka, ki je bil skupaj z mano udeležen v prometni nezgodi. Skupaj smo šli do avtomata za kavo, kjer smo izbrali vsak svoj napitek.

Jaka, 2. letnik

MOJ DAN NA ODDELKU

Ko vstanem, se oblečem in grem zajtrkovat. Najbolj se razveselim toplega mleka. Nato se malo "zacompam" in se grem umit.

Zatem imam bolnišnično šolo. Učim se nemščino in angleščino. Pouk imam ob torkih in četrtnih. Učim se s pomočjo igrice, ki sem jih dobil poleg učbenika. Potem imam fizioterapijo, kjer stojim v stojki in si krepim mišice. Nato je kosilo. Po kosilu sem malo za računalnikom, kjer razmišljam, raziskujem in gledam. Razmišljam, kako je "kej" doma in v šoli. Domače in sošolce že zelo pogrešam. Raziskujem novice iz sveta narodnozabavne glasbe. Ogleadam si tudi kakšen dober film. Rad imam slovenske filme. Nazadnje sem gledal film Erazem in potepuh.

Na oddelku se dobro počutim, saj so vsi zelo prijazni.

Slovarček:

- zacompati se - preživljati prosti čas za računalnikom
- kej - kaj

Jakob, 1. letnik

MARJETICA

Tu v naši marjetici
vse se že okrog vrti,
doktorji in terapevti,
vsi hitijo kakor zmešani,
da bi paciente spet na noge postavili.
Ampak pacienti ne ubogamo
in kar po svoje skačemo.
Sedaj potrebno nas bo umiriti,
k psihologinji po pomoč bo treba iti.
Da lepo bomo znali govoriti,
pri logopedinji potrebno se bo zglasiti.
Sestre polne roke dela imajo,
zato motiti se ne dajo.
Še kuharica reče: »To ni to!«
in gre nazaj v kuhinjo.
Sedaj pa rečem jaz: »Ne grem se več!«
in preneham s pisanjem pesmice,
saj zame že predolga je.
Kaj pa bodo rekle mamice?

Jaka, 2. letnik

INTERVJU

DELOVNA TERAPEVTKA – Darinka Brezovar**Ga. Darinka, pozdravljeni. Katero šolo ste končali, da ste postali delovna terapevtka?**

Končala sem Visoko šolo za zdravstvo, ki se sedaj imenuje Zdravstvena fakulteta. Na fakulteti lahko študiraš tudi fizioterapijo, zdravstveno nego, babišvo, ortopedsko tehniko in drugo.

Koliko časa je trajal študij?

Študij je trajal dve leti. Potem sem imela še eno leto časa, da sem napisala diplomu.

Koliko let že delate na Soči?

Na Soči delam že 20 let.

Koliko ur na dan delate?

Moj delovni dan se prične ob 8.00 zjutraj in zaključi ob 16.00 popoldan. Delam 8 ur na dan.

Kaj obsega vaše delo?

Učim otroke, kako naj se igrajo, kako naj pravilno sedijo, kadar pišejo in rišejo, učim jih, kako se drži žlica, svinčnik, pomagam jim naučiti se, kako se obleči in obuti, svetujem, kakšna debelina in oblika pisala ali čopiča je za otroka najprimernejša ipd.

Kaj od tega najraje počnete?

Z otroki se najraje igram družabne igre. Moja najljubša igra so Opice.

Kaj počnete popoldan?

Ob lepem vremenu hodim na sprehode. Včasih kuham, vendar tega ne počnem preveč rada.

Intervju sta pripravila Mitja, 3. razred, in Irma, 2. razred.

UTRINKI – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina.

Šolsko leto: 2009/10

Glavna urednica: Patricija Vičič

Uredniški odbor: Tanja Bečan, Andreja Čušin Gostiša, Patricija Vičič

Iskrena hvala učenkam in učencem, ki so s svojimi prispevki, ustvarjenimi na kulturnem dnevu Časopisna hiša ter ob drugih priložnostih, utrnili Utrinke, ter učiteljicam in učiteljema Bolnišnične šole, ki so jih pri tem spodbujali in jim pomagali.